

lichten, als feestende dorpjes waar de buiten haar oevers getreden Po aan rukt en trekt, ze dan plotseling ontwortelt en meesleurt tot aan zee, over watervallen en door kolken van een overstroming.

Daarna werd de stilte dieper. Maar terwijl wij luisterden naar het uitgeteerde gemompel van de gebeden van het oude kanaal en het gekraak van de botten der paleizen op hun sterfbed van vochtig groene wortels, hoorden wij opeens onder het raam de uitgehongerde auto's brullen.

-Kom, zei ik; kom, vrienden! Laten wij gaan! Eindelijk zijn de mythologie en de mystiek ideaal achterhaald. Wij staan op het punt de geboorte van de Centaur bij te wonen en weldra zullen wij de eerste Engelen zien vliegen!... Wij zullen aan de deuren van het leven moeten rukken om de scharnieren en sloten op de proef te stellen!... Laten wij gaan! Kijk, op aarde breekt de allereerste morgenstond aan! Er is niets dat de schittering evenaart van het rode zonnezwaard dat voor de eerste maal ten strijde trekt in onze duizendjarige duisternis!...

Wij liepen op de briesende beesten toe, en betastten liefdevol hun gloeiende borst. Ik strekte mij uit in mijn auto als een lijk in een doodskist, maar kwam onmiddellijk tot wederopstanding achter het stuur, de guillotine die mijn maag bedreigde.

De razende bezem der krankzinnigheid rukte ons van onszelf los en joeg ons voort door de straten, uitgesleten en diep als rivierbeddingen. Hier en daar leerde een ziekelijk lichtje achter de ruiten ons de bedrieglijke wiskunde van onze vergankelijke ogen te verachten.

Ik schreeuwde: - Beesten hebben genoeg aan hun reuk, aan hun reuk alleen! En als jonge leeuwen joegen wij de Dood na, in haar zwarte mantel bekleed met bleke kruisen; zij snelde voort door de wijdse violette hemel vol kloppend leven.

En toch hadden wij geen ideale Minnares wier sublieme gestalte tot aan de wolken reikte, noch een wrede koningin om onze lichamen aan te offeren, ineengestremgeld als byzantijnse ringen! Niets om voor te sterven, alleen het verlangen ons eindelijk te bevrijden van de te zwaar op ons drukkende last van de moed!

En wij joegen voort, en op de drempels van de huizen reden wij de waakhonden plat die omkrulden onder onze gloeiende banden als boorden onder een strijkijzer. De Dood, getemd, passeerde mij bij iedere bocht en reikte mij vol gratie haar poot, en zo nu en dan strekte zij zich op de grond uit met het geluid van knarsende kaken, mij vanuit elke modderpoel fluweelzachte, liefkozende blikken toewerpend.

-Laten wij uit de wijsheid stappen als uit een vreselijke schulp, en laten wij ons als met trots gekruide vruchten storten in de immense, verwrongen mond van de wind!... Laten wij voedsel zijn voor het Onbekende, niet uit wanhoop, maar slechts om de diepe putten van het Absurde te vullen!

Ik had deze woorden nog maar net uitgesproken, of ik draaide mij geheel om, met dezelfde dronkenschap van honden die in hun eigen staart willen bijten, en ineens kwamen mij daar twee fietsers tegemoet die mij in het ongelijk stelden: wankelend doemden zij voor mij op als twee redeneringen, beide overtuigend, en niettemin tegenstrijdig. Hun stomme dilemma twistte op mijn terrein... Wat een ergernis! He!... Ik hakte de knoop door en van walging slingerde ik me met mijn wielen in de lucht de sloot in...

Oh! moederlijke sloot, bijna helemaal vol met modderwater! Heerlijke fabriekssloot! Ik genoot gulzig van je versterkende modder die mij de heilige zwarte borst van mijn Soedanese voedster in

herinnering bracht... Toen ik opdook –smerig stinkend vod– van onder de over kop geslagen auto, voelde ik hoe mijn hart heerlijk doorboord werd door het gloeiend ijzer van de vreugde!

Een menigte vissers, gewapend met snoeren, en jichtige naturalisten verdrong zich reeds rond het wonder. Geduldig en nauwgezet maakten die lieden hoge stellages gereed en enorme ijzeren netten om mijn auto, die sprekend op een grote aangespoelde haai leek, op te vissen. Langzaam kwam de auto uit de sloot omhoog en liet zijn zware carrosserie van redelijkheid en zijn zachte gerieflijke bekleding als schubben op de bodem achter.

Ze dachten dat hij dood was, mijn mooie haai, maar één enkele liefkozing van mij was genoeg om hem weer in beweging te krijgen, en zie, hij is herboren, zie hem weer voortsnelen op zijn machtige vinnen!

Toen, het gezicht vol heerlijke fabrieksmoeder –mengsel van metaalslakken, zinloos zweet, hemels roet– hebben wij, overal gekneusd, met onze armen in het verband, maar onverschrokken onze eerste eisen gedicteerd aan alle *levende* mensen op aarde:

FUTURISTISCH MANIFEST

1. Wij willen de liefde voor het gevaar bezingen, de vertrouwde met energie en roekeloosheid.
2. Moed, vermetelheid en rebellie zullen essentiële elementen van onze poëzie zijn.
3. Tot nu toe verheerlijkte de literatuur de peinzende onbeweeglijkheid, extase en slaap. Wij willen de agressieve beweging verheerlijken, de koortsachtige slapeloosheid, de snelle passen, de salto mortale, de oorvijg en de vuistslag.
4. Wij verklaren dat de grootsheid van de wereld verrijkt is met een nieuwe schoonheid: die van de snelheid. Een race-auto, zijn motorkap versierd met dikke buizen als slangen met explosieve adem... een ronkende auto die als hij rijdt op een mitrailleur lijkt, is mooier dan de *Nikè van Samotrake*.
5. Wij willen een hymne brengen aan de man achter het stuur, wiens ideale lans voortschiet over de aarde, die op haar beurt ook weer weggeschoten is in het circuit van haar baan.
6. De dichter moet zich vol vuur, schittering en mildheid overgeven, om zo de geestdriftige moed der oerelementen te vergroten.
7. Er bestaat slechts nog schoonheid in de strijd. Een kunstwerk dat geen agressief karakter heeft kan nooit een meesterwerk zijn. Poëzie moet opgevat worden als een heftige aanval op de onbekende machten, om ze zo te dwingen zich aan de mens te onderwerpen.
8. Wij staan op de verste uitloper van het gebergte der eeuwen!... Waarom zouden wij achterom moeten kijken als we de mysterieuze deuren van het Onmogelijke willen openrammen? Tijd en Ruimte zijn gisteren gestorven. Wij leven reeds in het absolute, want we hebben de eeuwige, alomtegenwoordige snelheid reeds gecreëerd.
9. Wij willen de oorlog verheerlijken –enige hygiëne van de wereld– militarisme, patriottisme, de verwoestende daden der anarchisten, de mooie ideeën waarvoor men sterft, en de minachting voor de vrouw.
10. Wij willen de musea vernietigen, de bibliotheken, academies van elke soort, en strijden tegen moralisme, feminisme en tegen ieder soort opportunistische of vulgaire lafheid.